

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **B. E.**, zastoupeného Mgr. Ing. Lukášem Prudilem, Ph. D., advokátem se sídlem v Brně, Bašty 2, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 10. 2004, č. j. 63 Az 128/2004 – 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 10. 2004, č. j. 63 Az 128/2004 – 18, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 9. 6. 2004, č. j. OAM-2008/VL-10-19-2004, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že zjistil, že stěžovatel neopustil Mongolsko z důvodu, že byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro jeho politické přesvědčení. Stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Ministerstvo při vydání rozhodnutí vycházelo z vlastních tvrzení stěžovatele, která učinil v průběhu řízení o udělení azylu. Bylo zjištěno, že opustil Mongolsko kvůli obavám z možného jednání ze strany věřitelů

v případě nevrácení dluhu a ekonomickým potížím. Důvodem jeho žádosti o azyl byla snaha o legalizaci pobytu v České republice. Ministerstvo mělo dostatek podkladů k tomu, aby dostatečně zjistilo skutkový stav, a aby mohlo posoudit důvodnost či nedůvodnost žádosti o azyl. Z obsahu spisu vyplývá, že ministerstvo se žádostí stěžovatele zabývalo odpovědně a svědomitě, a vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Stěžovateli byla dána možnost, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřil k protokolu o pohovoru, případně navrhl jeho doplnění. Jak vyplývá z dokumentů založených ve správním spise, ministerstvo si opatřilo potřebné doklady pro rozhodnutí (§ 32 odst. 1 správního řádu), takže vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci (§ 3 odst. 4 a § 46 správního řádu). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami bylo ministerstvo vedeno při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodovalo (§ 47 odst. 3 správního řádu), takže ani tyto námitky stěžovatele neshledal krajský soud důvodnými.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. pro nepřezkoumatelnost. V kasační stížnosti namítal, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s jeho tvrzením ohledně porušení právních norem procesní povahy, když pouze obecně uvedl, že neshledal žádné procesní pochybení ze strany ministerstva. Dále stěžovatel konstatoval, že krajský soud uvedl, že ministerstvo správně určilo důvody, které vedly stěžovatele k podání žádosti o udělení azylu, a že tyto důvody nekorespondují s § 12 zákona o azylu. Podle jeho názoru byla ministerstvem porušena ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále namítal, že z odůvodnění rozsudku krajského soudu mu nebylo zřejmé, jakými úvahami byl soud veden při hodnocení důkazů. Krajský soud velice stručně uvedl výčet namítaných porušení zákona s krátkými citacemi správního řádu, dále uvedl výčet spisového materiálu, ale z tohoto výčtu není patrná úvaha soudu. Proto se domáhal zrušení napadeného rozsudku a přiznání kasační stížnosti odkladného účinku.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti popřelo její oprávněnost, neboť jak správní rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkázalo na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněná ve správním řízení, a na vydané rozhodnutí. Stěžovatel ani v kasační stížnosti neuvedl nic, čím by prokazoval pochybení na straně ministerstva nebo krajského soudu. Institut mezinárodní ochrany formou azylu nelze zneužívat k legalizaci pobytu cizince, jak se o to stěžovatel prokazatelně pokusil, když tvrdil potřebu legalizovat svůj pobyt v azylovém řízení. K ochraně pobytu cizinců na území České republiky slouží zákon č. 326/1999 Sb., jehož možnosti stěžovatel nevyužil. Z výše uvedených důvodů navrhlo zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Námitky stěžovatele, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s jeho tvrzením ohledně porušení právních norem procesní povahy, a že z odůvodnění rozsudku není patrná úvaha soudu při hodnocení důkazů, považuje Nejvyšší správní soud za nedůvodné. Stěžovatel

v žalobě namítal, že se ministerstvo porušilo § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 1 správního řádu a § 12 zákona o azylu, ale toto své obecné tvrzení nijak nekonkretizoval. Stěžovatel tak pouze obecně namítal nezákonnost správního rozhodnutí, aniž by ke svým tvrzením o porušení citovaných ustanovení uvedl konkrétní argumentaci. Protože krajský soud je v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán žalobními body, přezkoumal napadené správní rozhodnutí v rozsahu vymezeném v žalobě, resp. způsobem odpovídajícím obsahu žaloby. Krajský soud tedy v souladu se zákonem přezkoumal napadené správní rozhodnutí pouze z hlediska, zda se ministerstvo zabývalo žádostí stěžovatele odpovědně a svědomitě, zda je napadené správní rozhodnutí v souladu se zákonem a zda mělo ministerstvo dostatek podkladů pro zjištění skutečného stavu věci, aniž by se musel těmito podklady věcně zabývat. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že stěžovatel i v kasační stížnosti opět jen obecně namítal porušení procesních ustanovení ministerstvem, aniž by uvedl, v čem toto tvrzení porušení spatřuje. Proto Nejvyšší správní soud v řízení neshledal vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto z důvodů výše uvedených kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. května 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu